

medlem tør fremkomme med eu saadan Kjærligheds-gave uden at udsætte Embedsmanden for at falde ind under Straffeloven. Det er meget vigtigt at faa dette at vide, baade for Menighedsmedlemmernes og for Præstens Skyld, og maaffe det med stor Føhet kan paavises, faa det vilde være meget behageligt, om den ærede Ordfører kunde give et Svar paa dette Spørgsmaal. — Den ærede Ordfører kom med en Bemærkning angaaende det Forslag, som den ærede Minister sidst omtalte. Han ansaa dette Forslag for at være temmelig lidet sigende, medens jeg bestandig under denne Diskussion har fastholdt, at det var et Hovedpunkt, idet det viste, at der her var Tale om at indrette Stillingen for Bevillingsmyndigheden saaledes, at det blev Lovgivningsmagten og ikke Bevillingsmyndigheden i og for sig, der fik den egentlige Raadighed over disse Midler. Der er jo en stor Forskjel derimellem, og det undrer mig, at den ærede Ordfører ikke vilde erkjende, at der er den store Forskjel, at, hvad der skulde raades over gennem Finantsloven, raades der først over i Folkethinget, og bagefter gaar saa Finantsloven i sin Helhed til Landsthinget, hvor Stillingen da er meget forskjellig fra den, der ellers er tilfede ved Afgjørelse af Love i Almindelighed. Dette tror jeg, man kan være overbevist om, naar man blot tænker paa den Sver, der er for at hørde Landsthinget samme Indflydelse paa Finantsloven, som Folkethinget har, og ligeledes naar man erindrer, hvor tidt det er blevet gjort gjældende, at Love, som have finantsiel Betydning, naar det blot ikke er selve Finantsloven, ligesaa vel bør kunne forelægges først i Landsthinget som i Folkethinget. Jeg anser det ikke for nødvendigt at udvikle dette videre; de fleste Medlemmer vide vist, hvilken Forskjel der er imellem disse to Ting, at en Udgift ikke kan gøres uden i Genhold til Finantsloven i og for sig, og at den er bestemt ved en anden Lov, som medfører Udgifter. Dette tror jeg nok, at man veed. Bæst om, og jeg skal ikke opholde mig længere derved; men den Omstændighed, at den ærede Minister lagde saa megen Bægt paa dette Punkt, viser mig, at jeg har Ret i min Betragtning af den hele Sag. — Dernæst

kom der fra den ærede Ordfører en Ytring, som forundrede mig lidt, da vi saa nylig have hørt den Sag for, som han omtalte, og som det Forslag, jeg har stillet under Nr. 5, staar i Forbindelse med. Den ærede Ordfører sagde nemlig, at han fandt det urigtigt nu at ville paalægge Nogen Tiende, og at jeg maatte have set, at der for Tiden ingen Stemning var derfor. Men det ærede Medlem har aldeles overset, at her slet ikke er Tale om at paalægge Nogensomhelst nogen Tiende; dette er en ren Feiltagelse. Her er kun Tale om at bestemme, hvilket Bederlag disse Sædegaardseiere skulle give Statskassen, naar de ikke længere komme til at betale det Bidrag til Præsterne, som der nu staar paa det citerede Sted i Danske Lov, at de skulle betale paa Grund af, at de ere blevne frie for at yde Tiende. Dette er en helt anden Sag end at paalægge Nogen at yde Tiende. Jeg spørger: Hvorfor skal man ved denne Lov yde disse store Sædegaardseiere den Extrabegunstigelse, at befri dem for at udrede en Udgift, som nu er paalagt dem ved Lov, men som ikke længere kan udredes efter denne Lov, uden at det kommer i Strid med den sidst vedtagne Lov, hvis det bliver den ulykkelige Lov, som vi nu ere ifærd med at behandle. Det er, altsaa en ren Feiltagelse, naar den ærede Ordfører tror, at jeg ved dette Vædringsforslag under Nr. 5 vil foreslaa at paalægge nogen Tiende; det er der slet ikke Tale om. — Der er endnu et Punkt, jeg skal omtale, nemlig det, der er opført under Nr. 22, og hvortil jeg har stillet et videregaaende Forslag. Der er den Forskjel paa mit Forslag og det andet, at jeg foreslaar, at Forfristen om, hvorledes man skal stille sig ligeoverfor et muligt Overskud, som det forresten maaffe ikke er værd at strides meget om —, det er muligt at det bliver en Strid om Paven's Stjæg, thi der bliver maaffe ikke noget stort Overskud, naar det kommer til Stykket, at frugtbargjøre. Jeg er imod, at der træffes en Bestemmelse som den her opstillede, idet jeg vil, at Bevillingsmyndigheden skal have fri Raadighed til at stille sig til dette Overskud, som den vil, medens det her fordres, at Overskudet absolut skal frugtbargjøres, naar der virkelig bliver Noget at sætte